

VARGA KATALIN

Boldogság, gyere haza

Ugye, ismerős ez a cím? Cserháti Zsuzsa slágere jutott eszembe. Bár a dal témája, bizony, nem vidám.

Én mégis a boldogságra buzdítok mindenkit. Íme, a saját példám.

Mert sok embernek tanulnia kellene a boldogságot. Pedig milyen egyszerű.

Közhelynek tűnik, mégis igaz: az ember legelőször csak magára számíthat. Legyen bármilyen kilátástalan helyzetben, ha kitalálja, hogyan lehet megoldani, ez is sikerélmény.

Örülni a nyárnak, a madárcsicsergésnek. Vihar után milyen ragyogó minden, na és a szivárvány látványa. Mi ez, ha nem boldogság?

Sajnos, bár egészségesen születtem, de tízéves korom óta mozgássérült vagyok. Csakhogy én örök túlélőnek érzem magam.

Amikor hónapokat töltöttem kórházban, hazaérve folytattam az iskolát. Hogy örültem, mert az osztálytársaim elfogadtak, a fiúk a kezükben vittek le az udvarra a szünetekben! Aztán amikor futottam, táncoltam...

Elkezdtem verseket, novellákat írni. Énekeltem mindenkinek. Jó volt látni, hogy ezzel elvarázsoltam másokat.

Sajnos, közben meghalt az Édesapám. Örökké hiányozni fog nekem. De milyen jó érzés, hogy még huszonnégy év után is, hetente többször is velem van az álmaimban.

Férjhez mentem. Rövid ideig talán boldog is voltam. Csipegettem a boldogságmorzsákat. Voltak kutyáim, cicáim, japán kakas, japán tyúk, néma kacsák. Volt egy kicsi kertem, illatozó rózsákkal, tulipánokkal.

Válásomat nem éltem meg végzetes csalódásként. Tanulságul szolgál a mai napig, milyen hibát ne kövessek el még egyszer.

Emberi roncsként kerültem haza. Harminckét kilós, depressziós, mozgásképtelen nőként. Budapesten egyenesítették ki a két beszűkült térdemet. Hányszor sírtam el magam! Kiabálni tudtam volna: elegendem van mindenből, hagyjanak békén! De nem tettem. Meg akartam gyógyulni.

Édesanyámnak is szüksége volt rám a négy protézisműtétje után. Talpra kellett hát állnom. Megint csak boldogságot éreztem, mert ezáltal megerősödtem, helyrejttem.

Tizenkét éve járok a Felnőtt Korú Sérültek Napközijébe. Nagyon szeretem a társaimat, a vezetónőket, a gondozónőket. Hála nekik, sok helyre eljuthattam. Így állhattam fel a világot jelentő deszkákra is. Mert színészkedtem is, úgy bizony. Alakítottam Dorogi Violát a Légy jó mindhalálig musical változatában. Apáca rendfőnökszöny voltam a Nyomorultakban. Milyen jóézés volt, az előadás végén, együtt sírni és nevetni a közönséggel!

Na és a taps a legszebb ajándék, amit egy színész kaphat.

Aztán, újabb műtétek sorozata következett. De nem adtam fel, továbbra sem. Újra és újra kiszálltam a tolókocsiból.

Meghízva, lélekben megerősödve élelem most az életem.

Hogy mi jelenti most a boldogságot?

Énekelek, festek, írom folyamatosan a verseket, novellákat. Sok a barátom, vannak még most is céljaim.

Picike maradtam, de majd ágaskodok. Ugye mindenki lát és hall?

Egyet biztosan megígérhetek. Sohasem fogom feladni.

Ki kér boldogságmorzákat?